

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: **B. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Marocké království
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům
sídlem Poděbradská 5, 190 00 Praha 9

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, odbor
cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**
sídlem Masarykova 925/27, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2024, č. j. KRPU-165264-21/ČJ-2024-040022-DB-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2024, č. j. KRPU-165264-21/ČJ-2024-040022-DB-ZZC, kterým byl žalobce podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajištěn za účelem správního vyhoštění a podle § 129 odst. 7 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena na třicet dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, který nastal dne 16. 9. 2024.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce žalované vytýkal, že při stanovení doby zajištění neopřela konkrétní kroky o konkrétní časové úseky. Dle žalobce mělo být ze strany žalované konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit během stanovených třiceti dnů, a především jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků z pohledu jeho dosavadních zkušeností a praxe. Žalobce přitom odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně, č. j. 41 A 21/2021-32, a na v tomto rozsudku citované závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 93/2011-79. Žalobce uvedl, že si je vědom, že tyto závěry se týkají zajištění z důvodu správního vyhoštění, ale má za to, že tyto je možné vztáhnout i na zajištění z důvodu předání cizince. Dle žalobce tak bylo potřeba stanovit konkrétní kroky při realizaci předání s konkrétním časovým odhadem, což se nestalo.
3. Dle žalobce žalovaná nesplnila svou povinnost zohlednit, zda jeho přemístění do státu nebrání systémové nedostatky azylového řízení. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze uvedla skutečnosti naprosto irelevantní, které ani přiměřeně neprokazují, že neexistuje možnost, že v Chorvatsku či Slovinsku lze nalézt systémové nedostatky, pokud jde o azylové řízení. Žalovaná pouze uvedla, že tyto státy jsou členem Evropské unie, jsou schopné zajistit dodržování lidských práv, ratifikovaly a dodržují veškeré mezinárodní smlouvy o lidských právech, jsou považovány za bezpečnou zemi, resp. žalovanému není znám žádný rozsudek, který by se těchto států týkal. Takto obecné informace jsou dle žalobce nedostatečné, pokud jde o alespoň základní zhodnocení, zda se v těchto státech nevyskytují systémové nedostatky v azylovém řízení, a nemohou potvrdit či vyvrátit alespoň potenciálně, zda k těmto systémovým nedostatkům dochází, zvláště pokud součástí spisu nejsou žádné informace z objektivních a aktuálních zdrojů. Tuto žalobní námitku podpořil žalobce rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44 a Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2018, č. j. 53 Az 3/2018-33 ze dne 24. 4. 2018.
4. K uvedené námitce žalobce doplnil, že sám žádné skutečnosti neuvedl proto, že žádná z otázek v průběhu pohovoru s ním k případným nedostatkům azylového řízení výslovně nemířila. Žalobce má za to, že bylo povinností žalované výslovně se žalobce dotázat, zda tyto nedostatky namítá. Žalobce totiž není osobou právního vzdělání, má vystudované jen čtyři třídy, neví, jak funguje dublinský systém a eventuální nemožnost nepředat cizince. Povinností žalované v souladu s poučovací povinností dle zásady činnosti správních orgánů bylo o tomto žalobce informovat a výslovně se jej na tuto skutečnost dotázat.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí, neboť měla za to, že postupovala v souladu s právními předpisy a napadené rozhodnutí vydala v souladu se zákonem a náležitě jej odůvodnila.
6. K namítanému neuvedení konkrétních dílčích kroků, které bude třeba učinit během doby zajištění žalovaná uvedla, že využila u prvotního zajištění žalobce za účelem jeho předání dle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 604/2013 maximální možnou lhůtu 30 dnů, vyjmenovala veškeré dílčí kroky, které jsou v dané prvotní fázi přemístění potřebné pro následnou samotnou realizaci přemístění a taktéž žalovaná vyjmenovala i další potřebné kroky k dané realizaci, uvedla, že prvotní fáze přemístění v souhrnu všech dvou dílčích kroků — odeslání žádosti a vyjádření se či nevyjádření se příslušného členského státu, nebude delší než doba prvotního zajištění na základě jí známých skutečností a praxe. Žalovaná připustila, že nedošlo ke konkrétnímu odhadu časového úseku jednotlivých dílčích kroků, respektive k odhadu, jak dlouho bude trvat Oddělení Dublinského střediska Odboru azylové Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a migrační politiky Ministerstva vnitra odeslání žádosti o přijetí zpět do příslušného členského státu, neboť pro druhý dílčí krok (odpověď dožádaného členského státu) je pevně stanovena lhůta 14 dnů. Žalovaná se však domnívá, že tato skutečnost sama o sobě nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí.

7. K žalobní námitce, že nedostála své povinnosti a nezhodnotila, zda přemístění žalobce do daného státu nebrání systémové nedostatky azylového řízení v daném státě žalovaná uvedla, že se případnými systémovými nedostatky v Chorvatsku a Slovinsku zabývala, a to na základě dostupných informací ze své úřední činnosti. Své závěry žalované shrnula na straně 7 napadeného rozhodnutí.
8. K žalobní námitce týkající se porušení poučovací povinnosti žalovaná uvedla, že se žalobce přímo a zcela konkrétně za přítomnosti tlumočníka na možné překážky návratu do Chorvatska či Slovinska dotazovala, přičemž žalobce výslovně sdělil, že mu žádné překážky známé nejsou a může tam vycestovat.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila v písemném vyjádření k žalobě, a žalobce v zákonné lhůtě podle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nenavrhл konání jednání a současně soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné pro rozhodnutí věci.
10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.“
13. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“

14. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 16. 9. 2024 kontrolován hlídkou žalované, při níž nepředložil žádný doklad, jímž by prokázal svoji totožnost a oprávněnost pobytu na území ČR. Žalobce byl proto zajištěn a eskortován, následně mu byly sejmuty kontrolní otisky prstů za účelem jejich porovnání. Při porovnání otisků žalobce v systému Eurodac bylo zjištěno, že žalobce byl dne 2. 9. 2024 v Chorvatské republice a dne 5. 9. 2024 ve Slovinsku daktyloskopován v souvislosti s řízením ve věci žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
15. Dne 16. 9. 2024 byl s žalobcem sepsán úřední záznam o podaném vysvětlení, při němž uvedl, že je státním příslušníkem Marockého království, kde žijí jeho rodiče a deset sourozenců; je svobodný a bezdětný. Žalobce sdělil, že si je vědom, že nachází na území ČR neoprávněně. Uvedl, že naposledy z Maroka vycestoval z ekonomických důvodů v květnu 2024 letecky do Turecka, neboť v Maroku je chudoba, nelze tam sehnat práci a jeho matka je nemocná. V Turecku se žalobce zdržel dva měsíce, v červenci 2024 přešel pěšky hranici s Bulharskem, kde se zdržel asi deset dní, následně pokračoval pěšky do Srbské republiky, poté do Bosny a Hercegoviny, a do Chorvatska. Při přechodu hranice byl zadržen tamní policií byly mu sejmuly otisky prstů, žalobce se v Chorvatsku zdržel asi deset dní a poté pokračoval v cestě opět pěšky do Slovinské republiky. Při přechodu hranice do Slovinské republiky byl zadržen tamní policií a odvezen na služebnu, kde mu byly opět sejmuty otisky prstů. Poté byl propuštěn na svobodu a bylo mu vysvětleno, že se má přemístit do nějakého zařízení. Ve Slovinsku se zdržel asi čtyři dny a poté pokračoval pěšky přes hranici do Itálie, kde byl okraden o doklady. Neúspěšně se pokusil přejít Švýcarské hranice, pokračoval do Francie, ale omylem se dostal na území ČR. Chtěl autobusem překročit německé hranice a dál pokračovat do Španělska, ale byl mu odepřen vstup na území Spolkové republiky Německo a byl vrácen zpět na území ČR. Žalobci nebylo nic známo o tom, že je v Chorvatsku a ve Slovinsku žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále uvedl, že nemá v současné době žádné oprávnění k pobytu na území žádného z členských států Evropské unie ani smluvních států a ani o takové oprávnění nikde nežádal. Na území ČR se nenachází žádní jeho příbuzní či osoby blízké, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či společenské vazby, nedisponuje dostatkem finančních prostředků k návratu do Chorvatské republiky či Slovinské republiky. Neví o žádných překážkách, které by mu bránily v návratu do Chorvatska či Slovinska. K zemi svého původu má kladný vztah, je to jeho rodná země, žije tam jeho rodina, ale je tam špatná ekonomická situace. V případě, že by byl propuštěn na svobodu, pokračoval by dál v cestě do Španělska, kde by chtěl žít a pracovat. Žalobce dále sdělil, že není schopen splnit podmínky zvláštního opatření, a to pobývat na území ČR na konkrétní adrese, pravidelně a hlásit Policii ČR a být přítomen pobytové kontrole; není schopen složit finanční záruku v odpovídající výši předpokládaných nákladů spojených s jeho navrácením do Chorvatska nebo na území Slovinska, a ani neví o nikom, kdo by takovou záruku za něho složil.
16. Soud se nejprve věnoval námitce žalobce, že žalovaná při stanovení doby zajištění neopřela konkrétní kroky o konkrétní časové úseky. Tuto námitku neshledal soud důvodnou, neboť dospěl k závěru, že žalovaná při stanovení třiceti denní doby trvání zajištění žalobce postupovala zcela v souladu s § 129 odst. 7 zákona o pobytu cizinců a čl. 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

17. Dobou trvání zajištění žalobce se žalovaná zabývala na stranách 9 a 10 napadeného rozhodnutí. Žalovaná citovala aplikovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců, tedy § 129 odst. 7 větu první zákona o pobytu cizinců (*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince.*), a čl. 28 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států – dále jen nařízení Dublin III“ („Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“).
18. Je třeba přisvědčit žalované, že bylo v daném případě na místě aplikovat čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Je tomu tak proto, že žalobce byl zajištěn za účelem jeho předání podle nařízení Dublin III., které má v souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské unie obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech. Stanoví-li tedy toto nařízení maximální délku zajištění, musí ji správní orgán ve svém rozhodnutí respektovat. V citovaném ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. je již stanoven postup a jednotlivé úkony správního orgánu a je stanovena pevná lhůta pro jednotlivé kroky při zajištění cizince. Při rozhodování o zajištění cizince v první fázi procesu přemístění (do podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět) může správní orgán stanovit dobu trvání zajištění maximálně na jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Pakliže žalovaná stanovila dobu trvání zajištění 30 dnů, pak nepřekročila lhůtu stanovenou nařízením Dublin III. a napadené rozhodnutí nezatížila nezákonností.
19. Žalobce se mylí, pokud se domnívá, že na stanovení doby trvání zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je třeba aplikovat judikaturu správních soudů, v níž byla řešena doba trvání zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců, tedy za účelem správního vyhoštění. Jedná se o zcela odlišný právní institut (byť se stejným důsledkem – omezení osobní svobody), a podmínky pro zajištění jsou v obou případech upraveny zcela odlišně. Rozdílnost je již zřejmá z jazykového výkladu obou zákonných ustanovení. V případě zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je policie podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinna stanovit dobu zajištění, a přitom přihlédnout k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, přičemž je povinna zohlednit nezletilé cizince a rodiny s dětmi. Pokud je tedy hlavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění předpokládaná složitost přípravy jeho výkonu, pak pochopitelně musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti. Pro předání cizince však zákon o pobytu cizinců v § 129 umožňuje policii jeho zajištění po dobu nezbytně nutnou, přičemž nařízení Dublin III. tuto dobu nezbytně nutnou pro první fázi procesu přemístění limituje jedním měsícem a žalovaný tento limit v napadeném rozhodnutí nepřekročil.

20. Ani žalobní námitku, že žalovaná nesplnila svou povinnost zohlednit, zda přemístění žalobce do státu nebrání systémové nedostatky azylového řízení neshledal soud důvodnou.
21. Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III, který je kodifikací předcházející judikatury Soudního dvora EU a Evropského soudu pro lidská práva, „[n]ení-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát“, přičemž třetí pododstavec dále stanoví, že „[p]okud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem“.
22. Otázkou, do jaké míry a v jakém rozsahu se má policejní orgán v rozhodnutí o zajištění cizince k dané otázce vyslovit, se zabýval za účelem sjednocení dosavadní judikatury i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu a ve svém rozsudku ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017- 29, publ. pod č. 3773/2018 Sb. NSS, přijal následující závěr: „V rozhodnutí o zajištění cizince dle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, za účelem jeho předání do jiného členského státu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady Evropské unie č. 604/2013 („Dublin III“), se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti.“ V tomto rozsudku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu rovněž konstatoval, že: „evropský azylový systém je vystavěn na zásadě vzájemné důvěry a vyvratitelné domněnce, že každý členský stát je bezpečnou zemí [srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, C 411/10 a C 493/10, ve věci N. S. a dalších, jenž je v zásadě aplikovatelný i za současné právní úpravy]. K tomu Nejvyšší správní soud např. v rozhodnutí ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 Azs 27/2016 37, uvedl, že „[m]ožnost vyvrácení domněnky nicméně neznamená, že jakékoli porušení základního práva určitým členským státem se automaticky dotýká povinnosti členských států dodržovat pravidla pro určení příslušnosti k posouzení žádosti a že do tohoto určitého státu nelze žadatele přemístit (body 82 až 85). Je tomu tak pouze tehdy, kdy je třeba vážně se obávat, že dochází k systematickým nedostatkům azylového řízení a podmínek příjmu žadatelů v příslušném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení (bod 86)“. Uplatnění vyvratitelné domněnky, že příslušný členský stát EU si plní své závazky vyplývající ze společného evropského azylového systému alespoň v takové míře, že v něm nedochází k systémovým nedostatkům ve výše uvedeném smyslu, tedy není nějakou neopodstatněnou spekulací krajského soudu, jak naznačuje stěžovatel v kasační stížnosti, ale základním východiskem judikatury Soudního dvora EU a na něj navazující judikatury Nejvyššího správního soudu k dané otázce.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Předně je třeba zdůraznit, že žalobce před žalovaným (dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 16. 9. 2024), a dlužno dodat, že ani v samotné žalobě, žádnou námitku systémových nedostatků v Chorvatsku a ve Slovinsku neuplatnil, a to přesto, že byl žalobce položenou otázkou na tuto možnost upozorněn, když byl výslovně dotázán, zda ví „o nějakých překážkách, které by mu bránily v návratu do Chorvatska nebo Slovinska, kde je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany“ a zda mu hrozí „v případě návratu do uvedených států nějaké nebezpečí, je tam ohrožen na životě nebo zdraví, hrozí mu nebezpečí trestního stíhání, uvěznění nebo pronásledování z důvodu sexuální orientace, náboženství nebo z důvodu politických aktivit“. Lze si jen stěží představit konkrétněji a srozumitelněji položenou otázku týkající se systémových nedostatků azylového řízení s ohledem na vzdělání žalobce, jímž ve své žalobě argumentuje. Na tuto otázku žalobce odpověděl, že neví o žádných překážkách, které by mu bránily v návratu do Chorvatska nebo Slovinska, a že mu nic nehrozí.
24. Přestože žalobce námitku systémových nedostatků před žalovaným nevznášel, a žalovaný tudíž nebyl povinen se k této otázce vyjadřovat, tvrzení žalobce o tom, že žalovaný nezohlednil, zda přemístění žalobce do státu nebrání systémové nedostatky azylového řízení, se zcela míjí s obsahem spisu a odůvodněním napadeného rozhodnutí. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalovaný si před vydáním napadeného rozhodnutí opatřil informace útvaru Ministerstva vnitra ČR – odboru azylové a migrační politiky – k azylovému systému v Chorvatsku a ve Slovinsku. Následně se existencí případných systémových nedostatků v Chorvatsku i Slovinsku zabýval, a své úvahy sdělil na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že „nemá z úřední činnosti k dispozici žádné informace, není mu znám žádný rozsudek krajského ani Nejvyššího správního soudu, či rozsudek jiného členského státu Evropské unie či jakékoli konstatování Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky či jiného vrcholného orgánu Evropské unie, ze kterých by vyplývalo, že by v Chorvatské republice či Slovinské republice docházelo k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a pokud jde o podmínky přijetí žadatelů v těchto daných státech, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie.“ A pokračoval, že mu je z vlastní činnosti známo, že „Česká republika prostřednictvím Oddělení Dublinského střediska Ministerstva vnitra České republiky podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 vede tzv. Dublinská řízení, na základě kterých jsou žadatelé o udělení mezinárodní ochrany, neoprávněně pobývající na území České republiky, předáváni na území příslušného členského státu k posouzení jejich žádostí o udělení mezinárodní ochrany, v daném případě na území jak Chorvatské republiky tak i na území Slovinské republiky.“ Na základě těchto skutečností dospěl žalovaný k závěru, že v případě Chorvatska a Slovinska nejsou dány důvody, pro které by nebylo možné žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany do Chorvatska či Slovinska přemístit, neboť v těchto zemích nedochází k systematickým nedostatkům.
25. Zvýše uvedených důvodů tedy soud shrnuje, že neshledal důvodnou žádnou z žalobních námitek. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I. tohoto rozsudku).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaná, již nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadovala, proto soud výrokem II. vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 14. října 2024

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.